Tekoşîna Komunîst

ROJNAMEYA SIYASÎ JI BO CÎHANEK KOMUNÎST

► Hejmar / Sayı: 1 ► Sibat / Şubat 2025 ► ISSN: 3062-2115 ► Biha / Fiyatı : 20 TL

AŞITÎYA RASTÎN, DEMOKRASIYA RASTÎN, AZADÎ Û SERXWEBÛNÊ TENÊ BI RÊYA ŞOREŞÊ TÊ GIHÎŞTIN!

► DEMA DERKETIN | Rûpel 2
► ÇIKARKEN | Sayfa 2
► NE İSTİYORUZ? NE İÇİN MÜCADELE YÜRÜTÜYORUZ? | Sayfa 7
► ORTADOĞU'DA GELİŞMELER VE DEVRİMCİ TUTUM | Sayfa 9

DEMA DERKETIN

Tekoşîna Komunîst, ji bo xizmeta cîhaneke komunîst a bê sînor, bê dewlet, bê îstîsmar û bê sinif ewê di qada weşanê de derkeve û were çapkirin.

Têkoşîna Komunîst bi mebesta ku di zengila Bakurê Kurdistanê ya ku parçeyek ji şoreşa cîhanê ya proleteryayê, herî zêde tevkariyê bide têkoşîna komunîzmê tê weşandin.

Tekoşîna Komunîst, temelên xwe li ser îlmê ya sinifê yên karêgeranên, ya ku bi navê Marksîzm û Lenînîzm tê zanîn, daniye û ew pêşketinan bi perspektîfa Marksîst-Lenînîst şîrove dike.

Cîhan

Em di serdema emperyalîzm û şoreşên proleter de dijîn. Emperyalîzm li hemû cîhanê serdest e.

Ji derveyî pergala emperyalîst yek dewlet û herêmek nîne.

Niha li cîhanê hevsengiyên aborî di serdemeke serûbinbûnê re derbas dibin.

Serdestiya emperyalîzma Amerîkayê û "Rojava" ya di bin serokatiya wê de gav bi gav kêm dibe. Li dijî vê hêgemonyayê, "Rojhilat," bi taybetî Çîn, ku ji salên 2000'î ve bûye hêzek mezin a emperyalîzma civakî, bi lez û lêpêşketina xwe radibe.

Di aboriya cîhanê de ku ji aboriyên bi hev re pêk tê, du navendên cuda, du blokên cuda yên emperyalîst her ku diçe zêdetir diyar dibe.

Di aboriyê ya cîhanî de, şêwirmendiya bloqa emperyalîstên Rojavayî ku Amerîka pêşengiya wê dike, para wî her ku diçe kêm dibe. Hêgemonyaya dolara li ser pergala finansî ya cîhanî dest bi hejandinê dike. Di ber bloqa emperyalîstên Rojavayî, ku bi navê G7 tê zanîn, bloqeke din diyar dibe.

Bloka ku li dora Çîn û Rûsyayê kom bûye, di rastiyê de yek ji du aktorên sereke yên şerê ji nû ve parvekirina cîhanê ya di navbera hêzên mezin ên emperyalîst de ye, ku di encama guhertina hevsengiya hêzê ya li cîhanê de derketiye pêş. Bloka ku Çîn û Rûsya hêzên mezin ên emperyalîst di navenda hevkariyê de ne, di heman demê de bloka emperyalîst e.

Guherîna hevsengiya hêzê ya li cîhanê nakokiyên di navbera emperyalîstan de tûjtir dike û ev jî xetereya şerekî cîhanî zêdetir dike.

Hemû hêzên emperyalîst bi lez xwe ji bo şerekî nû yê cîhanê amade dikin. Hemû hêzên mezin ên emperyalîst çekên xwe gelekî zêde dikin. Manevrayên leşkerî yên bi beşdariya hevdu ya mezin ne tenê navgîna "tirsandinê" ye, ew amadekariyên şerekî mezin in. Şerên herêmî yên berdewam di heman demê de ji bo şerekî mezintir jî wekî amadekariyek e. Ev şer jî herêmên ku çekên nû lê tên ceribandin in.

Di rastiyê de îro di navbera hêzên mezin ên emperyalîst de ji bo ji nû ve parvekirina cîhanê şer dest pê kiriye.

Gelek şerên herêmî yên berdewam îfadeya têkoşîna ji nû ve parvekirinê ye.

Di şerên heyî de hêzên emperyalîst hê jî van şeran di nav sînorên herêmê de weke şerên nûnertiya herêmî dimeşînin. Hêzên mezin ên emperyalîst hîna ne di wê pozîsyonê de ne ku bi awayekî leşkerî li dijî hev şerekî vekirî bimeşînin. Ji şerên îroyîn re dibêjin Şerê Cîhanê yê Sêyemîn, her çend ew şerên ji bo parvekirina ji nû ve bin jî, xelet e ji ber ku ew ji çavan vedişêre ku çi gengaz e.

Şerê Cîhanê yê Sêyemîn neçar e – heya ku şer bi şoreşên ku ji hêla proleteryayê ve têne rêve kirin an jî ji hêla tevgerek girseyî ya aşitiyê ya pir mezin ve neyê paşve xistin, ku niha nîşanek wê tune ye. Şerê Cîhanê yê Sêyem wê ji her du şerên cîhanê yên yekem wêrantir be. Herwiha dibe ku aliyên vî şerî çekên etomî bikar bînin. Teseliyên wekî ku emperyalîstan nikarin şerekî wiha bixin xetereyê, ji ber ku şerekî nû yê cîhanê dê bi awayekî awarte wêranker be, hêviyên pûç in ku fêm nakin emperyalîzm çi ye. Ji bo emperyalîstan mirina bi sedhezaran mîlyon mirovî, hilweşandina hêzên mezin ên hilberîner, veguhertina herêmên mezin ên bi sed salan ji bo herêmên radyoaktîf ên bê nişteçîh û hwd. Ji bo hegemonyaya cîhanê "zerareke palpişt" ya ku tê qebûlkirin e. Yekane hêza ku dikare pêşî li şerê cîhanê bigire, şoreşên bi pêşengiya proleteryayê ne.

Ger şerê cîhanê yê nû bi şoreşên proleterî neyê astengkirin, ev şerê cîhanê yê nû wê di pratîkê de hînî gel bike ka emperyalîzm çi ye û wê rê li ber şoreşên nû veke.

Gotina "Yan şoreş rê li şer digre/Yan jî şer şoreşan tîne" îro jî derbasdar e.

Daneyên geşepêdana aborî nîşan didin ku du aktorên sereke yên ku dê di şerê cîhanê yê nû de li hev bikin dê Çîn û Amerîkayê bin. Û dixuye ku dema Çîn ji aliyê leşkerî ve ji vî şerî re amade bibe ev şer wê bikeve rojevê. Helbet îhtimal jî heye ku Amerîka beriya ku Çîn amade bibe, li ser stratejiya xwe ya "lêxistina pêşîlêgirtinê" dest bi vî şerî bike.

Tirkîye

Dewleta T.C., dewleteke pirneteweyî ye, pir millet û zindana gelan e.

Bi nêrîna gelê Bakurê Kurdistanê Dewleta T. C. dewletek kolonyalîst e. Hewl dide bi şerê Sûriyê re hêviyên xwe yên kolonyalîst û emperyalîst zêdetir berfireh bike.

Dewleta Komara Tirkiyeyê; Dagirkirina Bakurê Kurdistanê û dagirkirina Antakyayê, dagirkirina Qibrisa Bakur, li Rojava, Başûrê Kurdistanê, li Afrîka, Kafkasya, Rojhilatê Derya Spî û hwd. Dewleteke kapîtalîst a bi nermî pêşketî ye ku di nava têkoşîna parvekirinê de ye, di encama pêşketina kapîtalîst de hewl dide bibe welatekî emperyalîst, di vê rêyê de bi lez pêşde diçe, xwedî rêze tevger û însiyatîfên emperyalîst e. Li Rojhilata Navîn hêzeke herêmî ye. Hîn ji têkiliyên xwe yên girêdayîbûnê rizgar nebûye û nebûye welatekî serbixwe yê emperyalîst. Lê ger rêya wê ji aliyê hêzên emperyalîst ve neyê girtin, rêça wê ya pêşketinê di vî alî de ye.

Hêzên emperyalîst ji bo ku Tirkiye nebe hêzeke ser-

bixwe ya emperyalîst wê her rê û rêbazê bikar bînin. Ji ber vê sedemê pêvajoya emperyalîzasyona Komara Tirkiyeyê pêvajoyeke nazik e ku dikare were sekinandin. Li Tirkiyeyê îro sermayeya yekdest di nav sermayeyê de serdest e. Sermaya yekdestdar a Tirkiyeyê di qada navneteweyî de, bi sermaya emperyalîst re, di serî de li welatên emperyalîst ên Rojava, di qada navneteweyî de mezin dibe û pêş dikeve.

Li Tirkiyeyê ji xeynî sektora sermayeya mezin a kevin a ku bi emperyalîzma rojavayî re pêşketiye, sektorek din a sermayeya mezin heye ku mezin bûye û pêşketiye û vê dawiyê bûye yekdestdar. Têkiliyên wan ên bi sermayeya emperyalîst re zêde pêşketî ne. Bazara Tirkiyê ji bo herdu beşên sermaya yekdest jî teng e. Bazarên biyanî ji bo her du sektoran her ku diçe girîngtir dibin.

Ji bo her du koman jî rêya pêşkeftina kapîtalîzma Tirkîyeyê– û ji ber vê yekê jî xwe – ew e ku di nav hêzên emperyalîst de cih bigirin û Tirkiye jî bibe hêzeke emperyalîst.

Di warê têkoşîna di navbera çînan de, gelo Tirkiye hêzeke emperyalîst e yan na, tu girîngiyeke diyarker nîne. Dijminê mezin ê çîna karkerên Tirkiyeyê çi emperyalîst be, çi jî girêdayî, bûrjûwaziya Tirk û dewleta wê ya faşîst e, bi taybetî jî yekdestdariya wê ye. Alternatîfa wê jî hêza xwe ya demokratîk a karkeran a di bin pêşengiya çîna karkeran de ye. Ew demokrasiya gel e. Hikûmeta ku wê li Bakurê Kurdistanê-Tirkiyeyê rê li ber sosyalîzmê veke ev e.

Kurdistan

Di sala 1639an de bi Peymana Qesrî Şîrîn ku di navbera Împaratoriya Osmanî û Dewleta Sefewî (Îran) de hat îmzekirin û Kurdistan bû du parçe, di Peymana Lozanê de– Îran / Tirkiye / Iraq / Sûriye hat îmzekirin ku di vê peymanê de jî Kurdistan bû çar parçe.

Dema ku neteweya kurd hîn di destpêka pêvajoya netewebûnê de bû – ji ber ku encama Împaratoriya Osmanî de li gorî welatên Ewropaya Rojava derengmayina pêşketina kapîtalîzmê – Dewleta Tirk a Kemalîst ku li dijî dagirkeriya emperyalîst a Kurdistanê pêşengiya şer dike di encama lihevkirina di navbera emperyalîstên Îngiliz-Fransî û paşverûyên Îranê û dewleta Kemalîstan de Kurdistan bû çar parçe.

Kurdistan û neteweya Kurd welatekî parçebûyî û neteweyek parçebûyî ye. Neteweya Kurd tevî hemû komkujî û polîtîkayên asîmîlasyonê jî weke parçeyekî neteweyê ku li her parçeyî parçebûyî hebûna xwe didomîne.

Bakurê Kurdistanê koloniya navxweyî ya Komara Tirkiyeyê ye. Yekbûna Kurdistanê, yekbûna netewa Kurd, di vê wateyê de Kurdistaneke yekgirtî, îro ji bo me komunîstên Bakurê Kurdistanê ne bernameya bingehîn e.

Ji bo çi? Şoreşa me dema ku ji perspektîfa Kurdistanê were nirxandin, bi serketina şoreşa gelên demokratîk a bi pêşengiya çîna karkerên Bakurê Kurdistanê, xwedî bernameyeke herî kêm a rizgarkirin û azadkirina parçeyê Kurdistanê yê di nava sînorên Komara Tirkiyeyê de ye. şert û mercên ku neteweya Kurd li Bakurê Kurdistanê bi azadî bikare mafê xwe yê veqetînê bi kar bîne. Em alîgirê wê ne ku Bakurê Kurdistanê weke komara yekîtî û xwedî xweseriya herêmî ya herî berfireh, di nava Tirkiyeya gelên azad de cih bigire. Lê diyar e ku neteweya Kurd xwedî maf û desthilat e ku biryarê bide ku di yekîtîyeke wiha de cih bigire yan na. Neteweya Kurd ku şert û mercên pêşwext ên "bi azadî diyarkirina çarenûsa xwe" bi dest xistiye, wê biryarê bide ku li Bakurê Kurdistanê-Tirkiyeya azad di nava dewleteke gelên azad de bijî yan jî wê ji hev veqete û weke dewleteke cuda bijî hwd. ew ê bi xwe biryarê bide. Rêya vê yekê jî referandumek di şert û mercên wekhev û azad de pêk tê ye.

Armanca "Kurdistanek serbixwe, demokratîk, yekgirtî" dê çawa pêk were? Helwesta me ya di vê mijarê de bi kurtî wiha ye:

Armanca Kurdistaneke serbixwe, demokratîk, yekgirtî – ger bi rastî jî mebesta serxwebûn û demokrasiyê hebe û ev her du taybetmendî wek 'yekgirtin' bên fêmkirin – ew e ku dewletên ku îro Kurdistan di nav wan de hatiye parvekirin – yanî Îran, Tirkiye. , Îraq, Sûriye bêyî ku bi şoreşên demokratîk ên bi pêşengiya çînê bên hilweşandin pêk nayên.

Pirsgirêka bingehîn a her şoreşê pirsgirêka îqtîdara dewletê ye. Şoreşa dewleteke navendî divê armanca wê hilweşandina wê dewleta navendî bike. Di dewleteke navendî de ferq û cudahiyên herêmî û netewî jî hebe, ya pêwîst ne şoreşên cuda ye, lê şoreşeke ku armanca wê hilweşandina desthilatdariya dewleta navendî ye, stratejiyeke şoreşgerî ya yekgirtî ye. Şoreşeke yekgirtî tenê di bin serokatiya partiyeke yekgirtî ya navendî de dikare bi ser bikeve.

Ji ber cudahiyên herêmî û neteweyî û bindestiya neteweyî, têkoşîna rizgariya neteweyî ya li dijî dewleta navendî wekî têkoşînek ji têkoşînên din ên şoreşgerî yên li welêt, bê girêdanek organîkî bi wan re hate hesibandin Tevgerên şoreşgerî yên li dijî wê di yek qurmê de nehatin helandin – ew ji dirêjkirina jiyana we re dibe alîkar. Yekane rêya helandina potansiyela şoreşgerî ya neteweyî û hemû potansiyela şoreşgerî ya din di yek çerxerê de li dijî dewleta yekbûyî ya navendî, partiyeke yekbûyî ya komunîst a navendî ye.

Ne mimkûn e ku "Kurdistana Yekgirtî" ya ku tenê li ser bingehê lihevkirin û peymana bi emperyalîzmê re di bin serokatiya bûrjûwaziyê de di şert û mercên emperyalîzmê de ava bibe, demokratîk û serbixwe be. Ji ber vê yekê, pirsgirêka yekbûna Kurdistanê, li gor perspektîfa komunîstan, pirsgirêka rûxandina hikûmeta dewletên dagirker û kolonyalîst e ku Kurdistan di nav wan de hatiye parçekirin, bi şoreşên ku bi pêşengiya çîna karkeran tên birêvebirin, û dirustkirina şert û mercên ku Kurd tê de bin. Netew dikare bi azadî çarenûsa xwe diyar bike.

Pirsgirêka yekîtiyê divê bi pirsgirêka şoreşê ya di nav dewletan de were nirxandin. Rastiya ku meseleya yekîtiyê ne yek ji xalên bernameya bingehîn a komunîstan e, meseleya yekîtiyê tune ye, "pirsgirêka ku li derveyî herikîna dîrokê maye",

“tu bingeheke wê ya objektîf nîne.” “, hwd. Nayê vê wateyê . Daxwaza “Kurdistana Yekgirtî ” daxwazek e ku xwedan cewherek demokratîk, xwedî bingehek objektîf û mafdar e, li hember wê yekê ku emperyalîzmê Kurdistan parçe kiriye. Di perspektîfa komunîstan de ev daxwaz îro ne yek ji xalên bingehîn ên bernameyan e, cewhera wê ya demokratîk nîne û hwd. nayê vê wateyê. Em bi tenê dibêjin ku ji bo pêkanîna daxwazeke wiha divê şert û mercên pêşwext bên afirandin û îro mijara sereke ev e.

An sosyalîzm an jî di nav barbariyê de hilweşe!

Niha, ji nifûsa cîhanê ya ku 8 mîlyar e, nêzî 1 mîlyar kes hewl didin ku li ser xeta xizaniyê an di binê hejariyê de bijîn.

Li cîhanê kombûneke dewlemendî û dewlemendiya berheman heye ku qet jê mezintir nebûye. Ev dewlemendiyek bes e ku ji bo tevahiya nifûsa cîhanê û bêtir jiyanek rehet peyda bike. Lê her sal bi mîlyonan zarok ji birçîbûnê dimirin!

Rapora Oxfam ku her sal tê weşandin eşkere dike ku ev tişt çawa pêk tê. Li gor Oxfamê; Ji sala 2020-an vir ve, dewlemendiya pênc mirovên herî dewlemend ji sedî 114 zêde bûye. 148 pargîdaniyên mezin 1,8 trîlyon dolar qezenc kirin, ku ji sedî 52 zêde bû li gorî navîna 3 salan. Digel ku pênc mîlyar mirov feqîr bûne, pênc zilamên herî dewlemend ên cîhanê ji sala 2020-an vir ve serweta xwe ji 405 mîlyar dolarî gihîştiye 869 milyar dolaran.

Cîhana ku em tê de dijîn cîhanek e ku niha zêdetirî 30 şer lê diqewimin. Û ji bo amadekirina ji nû ve parvekirina cîhanê, pereyên ku di salekê de ji bo lêçûnên leşkerî hatine xerckirin 2.24 trîlyon dolar e! Cîhana ku em tê de dijîn, ji aliyê desthilatdaran ve gav bi gav tê kişandin nava şerekî giştî ku tê de asta herî bilind a hovîtiyê wê were jiyîn.

Cîhanek ku 80 mîlyon mirov li ser rêyên koçberiyê ne ku jiyana xwe ya tazî ji şer, birçîbûn, nexweşî û encamên karesata avhewa rizgar bikin.

Ew cîhanek e ku tê de jin wek hemwelatiyên pileya duyemîn têne hesibandin.

Dinyayeke ku nijadperestî lê zêde bûye... Li piraniya cîhanê faşîzm desthilatdar e... Cîhaneke ku hevsengiya xwezayî têk çûye û çavkaniyên xwezayî yên jiyanê roj bi roj tên tunekirin. Dinyayeke wisa ye ku mirov li ku dinêre ber bi barbarî û wêraniyê ve diçe.

Sedema vê meylê jî hilberandin û şêwaza jiyanê ya serdest e! Kapîtalîzm! Pergala kapîtalîst emperyalîst! Çareserî: Di hilweşandina pergala kapîtalîst de. Çareserî şoreşên bi pêşengiya proleterya ye. Çareserî sosyalîzm e! Çareseriya tişta dijwar hêsan e. Çareserî komunîzm e!

Çile 2025 ◄

ÇIKARKEN

Tekoşîna Komunîst/Komünist Mücadele, sınıfsız, sınırsız, devletsiz, sömürüsüz komünist bir dünya hedefine yayınsal alanda hizmet sunmak için çıkıyor.

Tekoşîna Komunîst/Komünist Mücadele, proleter dünya devriminin parçası Kuzey Kürdistan halkasında komünizm mücadelesine yayınsal alanda azami katkı sunma hedefiyle çıkıyor.

Tekoşîna Komunîst/Komünist Mücadele, işçi sınıfının bilimsel öğretisi Marksizm’i-Leninizm’i temel alır. Gelişmeleri marksist-leninist bakış açısıyla yorumlar.

Dünya

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında yaşıyoruz. Emperyalizm tüm dünyada egemendir. Emperyalist sistem dışında kalan tek bir devlet, bölge yoktur.

Gelinen yerde dünyada ekonomik dengeler bir altüst oluş dönemini yaşamaktadır.

ABD emperyalizminin ve onun önderliğindeki “Batı”nın egemenliği giderek gerilemektedir.

Buna karşı “Doğu”, en başta da 2000’li yıllardan itibaren sosyal emperyalist bir büyük güce dönüşen Çin yükselmektedir.

İç içe geçmiş ekonomilerden oluşan dünya ekonomisinde giderek daha belirginleşen bir biçimde iki ayrı merkez, iki ayrı emperyalist blok oluşuyor.

Dünya ekonomisinde egemen konumda olan ABD önderliğindeki Batılı emperyalistler blokunun payı geriliyor. Doların dünya finans sistemindeki mutlak egemenliği sarsılmaya başlıyor. Kurumsal olarak G7 olarak hareket eden Batılı emperyalist blok karşısında ikinci bir blok oluşuyor. Kurumsal olarak 2024 başı itibarıyla 11’li blok hâline gelmiş olan genişletilmiş BRICS dünya ekonomisinin G7’ye oranla hızlı gelişen bölümünü oluşturuyor.

Çin ve Rusya’nın etrafında toplanan blok gerçekte dünyada güç dengelerinin değişmesi sonucu gündeme gelen dünyanın emperyalist büyük güçler arasında yeniden paylaşım dalaşının iki baş aktöründen biridir. Emperyalist büyük güç konumunda olan Çin ve Rusya işbirliğinin merkezinde durduğu blok da emperyalist bir bloktur.

Dünyada değişen güç dengeleri, emperyalistler arasındaki çelişmeleri iyice keskinleştirmekte ve bu bir dünya savaşı tehlikesini büyütmektedir.

Bütün emperyalist güçler yeni bir dünya savaşına harıl harıl hazırlanmaktadır. Bütün emperyalist büyük güçler silahlanmalarını muazzam ölçülerde arttırmaktadır. Karşılıklı büyük katılımlı askeri manevralar yalnızca “gözdağı verme” aracı değil, büyük savaşa hazırlıklardır. Yürüyen yerel savaşlar da daha büyük savaşa hazırlık işlevine de sahiptir. Bu savaşlar yeni silahların denendiği alanlardır ayrı zamanda.

Aslında bugün dünyanın yeniden paylaşılması için emper-

yalist büyük güçler arasında dalaş çoktan başlamıştır.

Yürüyen birçok bölgesel savaş yeniden paylaşım dalaşının ifadesidir.

Anda yürüyen savaşlarda emperyalist güçler bu savaşları henüz bölgesel sınırlar içinde, yerel temsilci savaşları olarak yürütmektedir. Emperyalist büyük güçler henüz askeri olarak birbirlerine karşı açık savaş yürütme durumunda değildir. Bugünkü savaşları, bunlar yeniden paylaşım için yürütülen savaşlar olmasına rağmen, Üçüncü Dünya Savaşı olarak adlandırmak, daha nelerin mümkün olduğunu gözlerden gizlediği için yanlıştır.

Üçüncü Dünya Savaşı –eğer proletarya önderliğinde devrimlerle savaş önlemez ya da çok geniş kitlesel bir barış hareketi ile ertelenemezse ki anda bunların işareti yok– kaçınılmazdır. Üçüncü Dünya Savaşı, yaşanmış olan ilk iki dünya savaşından çok daha yıkıcı olacaktır. Bu savaşta tarafların atom silahları kullanması da muhtemeldir. Yeni bir dünya savaşının olağanüstü yıkıcı olacağı nedeniyle emperyalistlerin böyle bir savaşı göze alamayacakları gibi avuntular, emperyalizmin ne olduğunu anlamayan boş umuttur. Emperyalistler açısından yüz milyonlarca insanın ölmesi, muazzam ölçüde üretici güçlerin yok edilmesi, büyük alanların yüzlerce yıl radyoaktif yaşanamaz bölge hâline getirilmesi vs. dünya hegemonyası için göze alınabilir bir "kollateral zarar"dır. Dünya savaşını engelleyebilecek tek güç proletarya önderliğinde devrimlerdir.

Yeni bir dünya savaşının proleter devrimlerle engellenememesi hâlinde, bu yeni dünya savaşı halklara emperyalizmin ne olduğunu pratikte öğretecek, yeni devrimlerin yolunu açacaktır.

"Ya Devrimler Savaşı Önler/Ya da Savaş Devrimleri Getirir" tespiti bugün de geçerlidir.

Ekonomik gelişme verileri yeni dünya savaşında çatışacak iki temel aktörün Çin ve ABD olacağını göstermektedir. Ve bu savaş görünen odur ki, Çin askeri olarak bu savaşa hazır hâle geldiği zaman gündeme gelecektir. Tabii ABD'nin "önleyici vuruş" (pre-emptiv strike) stratejisi temelinde bu savaşı Çin henüz hazırlıklı hâle gelmeden başlatma ihtimali de vardır.

Türkiye

T.C. devleti, çok uluslu, çok milliyetli, halklar hapishanesi bir devlettir.

Kuzey Kürdistan halkları açısından T.C. devleti sömürgeci bir devlettir. Sömürgeci, emperyalist emellerini Suriye savaşıyla daha da genişletme çabası içindedir.

T.C. devleti; Kuzey Kürdistan'ı işgal ve Antakya'yı ilhak eden, Kuzey Kıbrıs'ı işgal altında bulunduran, Rojava'da, Güney Kürdistan'da işgalci güç olan, Afrika'da, Kafkaslarda, Doğu Akdeniz'de vb. paylaşım dalaşı içinde yer alan, kapitalist gelişmenin sonucu olarak emperyalist bir ülke hâline gelmeye çalışan, bu yolda hızla ilerleyen, bir dizi emperyalist edimi, girişimi olan, orta derecede gelişmiş kapitalist bir devlettir. Ortadoğu'da bölgesel güç konumundadır. Henüz bağımlılık ilişkisinden kurtulamamış, bağımsız emperyalist bir ülkeye dönüşmemiştir. Ama yolu emperyalist güçler tarafından kesilmezse, gelişme yönü bu yöndedir.

Emperyalist güçler Türkiye'nin bağımsız emperyalist bir güç hâline dönüşmesini engellemek için her yola başvuracaklardır. T.C.'nin emperyalistleşme süreci bu yüzden de kesintiye uğrayabilecek, kırılgan bir süreçtir.

Türkiye'de bugün sermaye içinde tekelci sermaye egemen konumdadır. Türkiye'nin tekelci sermayesi uluslararası alanda emperyalist, öncelikle de Batılı emperyalist ülkelerdeki emperyalist sermaye ile iç içe büyüyüp gelişmektedir.

Türkiye'de kadim, Batılı emperyalizm ile iç içe gelişen büyük sermaye kesimi dışında büyüyüp gelişen, son dönemde tekelleşen bir büyük sermaye kesimi daha vardır. Bunların emperyalist sermaye ile ilişkileri çok gelişmemiştir. Her iki tekelci sermaye kesimi için de Türkiye pazarı dar gelmektedir.

Her iki kesim için de dış pazarlar giderek artan ölçüde önem kazanmaktadır.

Her iki kesim için de Türkiye kapitalizminin –dolayısı ile kendilerinin– gelişmesinin yolu kendilerinin emperyalist güçler içinde yer alması, Türkiye'nin emperyalist bir güç hâline gelmesidir.

Sınıflar arası mücadele açısından bir bağlamda Türkiye'nin emperyalist bir güç olup olmamasının belirleyici bir önemi yoktur. Türkiye işçi sınıfının baş düşmanı, T.C. ister emperyalist olsun ister bağımlı olsun başta tekelcisi olmak üzere Türk burjuvazisi ve onun faşist devletidir. Onun alternatifi işçi sınıfı önderliğinde emekçilerin kendi demokratik iktidarıdır. Halk demokrasisidir. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de sosyalizmin yolunu temizleyecek olan iktidar budur.

Kürdistan

Kürdistan'ın 1639 yılında Osmanlı ile Safevî Devleti (İran) arasında imzalanan Kasr-ı Şirin Antlaşması ile ikiye bölünmüşlüğü, Lozan Antlaşması sonucu dörde –İran/Türkiye/Irak/Suriye– bölünmüşlüğe dönüştü.

Kürt ulusu uluslaşma sürecinin –kapitalizmin gelişmesinin Batı Avrupa ülkeleri ile karşılaştırıldığında Osmanlı devletindeki geç gelişmesi sonucu– henüz başlarında iken, Kürdistan emperyalist işgale karşı savaşın başını çeken kemalist Türk hükümetinin İngiliz-Fransız emperyalistleri ve İran gericileri ile anlaşması sonucu dört parçaya bölündü.

Kürdistan ve Kürt ulusu parçalanmış bir ülke ve parçalanmış bir ulustur. Kürt ulusu, her parçada parçalanmış bir ulusun parçaları olarak, tüm katliamlara ve asimilasyon politikalarına rağmen varlığını sürdürmektedir.

Kürdistan'ın Kuzeyi T.C. devletinin iç sömürgesidir.

Kürt milliyetçileri için Ermenilere yönelik soykırım döneminde Ermeni nüfusun yok edildiği Batı Ermenistan toprakları da Kuzey Kürdistan olarak görülmektedir. Biz bu yaklaşımı ret ediyor, Ermenilerin Batı Ermenistan topraklarına **geri dönme ve yerleşme hakkının** olduğunu kabul ve ilan ediyoruz.

Kürdistan'ın birleştirilmesi, Kürt ulusunun birleştirilmesi, bu anlamda birleşik Kürdistan, biz Kuzey Kürdistanlı komünistler için bugün **temel program** maddesi değildir.

Neden? Bizim devrimimiz, şu anda Kürdistan açısından ele alındığında, Kürdistan'ın Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde olan kesiminin, Kuzey Kürdistan'ın işçi sınıfı önderliğindeki demokratik halk devriminin zaferi ile kurtarılması, özgürleştirilmesi, Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusunun ayrılma hakkını özgürce kullanacağı şartların yaratılması asgari programına sahiptir. Biz Kuzey Kürdistan'ın özgür halklar Türkiye'sinde en geniş bölgesel özerkliğe sahip bir birlik cumhuriyeti olarak yer almasından yanayız. Fakat açıktır ki, böyle bir birlik içinde yer alıp almamaya karar verme hakkı ve yetkisi Kürt ulusunun kendisinindir. "Kendi yazgısını kendisi özgürce belirleme" ön şartlarına kavuşan Kürt ulusu, özgür halkların özgür Kuzey Kürdistan-Türkiye'sinde birleşik bir devlet içinde mi yaşayacağına yoksa ayrılıp ayrı devlet olarak mı yaşayacağına vb. kendisi karar verecektir. Bunun yolu da eşit özgür şartlarda yapılacak referandumdur.

"Bağımsız, demokratik, birleşik Kürdistan" hedefine nasıl varılacak? Bu konuda tavrımız kısaca şöyledir:

Bağımsız, demokratik, birleşik Kürdistan hedefine, –eğer gerçek anlamda bağımsızlık ve demokratiklik kast ediliyorsa ve bu iki özellik 'birleşme' ile eşdeğerli özellikler olarak kavranıyorsa– varmak, bugün Kürdistan'ın bölünmüş olduğu devletler –yani İran, Türkiye, Irak, Suriye– işçi sınıfı önderliğinde demokratik devrimlerle yıkılmadan gerçekleşemez.

Her devrimin temel sorunu devlet iktidarı sorunudur. Bir merkezi devlette devrim, o merkezi devleti devirmeyi önüne hedef olarak koymak zorundadır. Bir merkezi devlette bölgesel ve ulusal farklılıklar ne olursa olsun, ayrı ayrı devrimler değil, merkezi devlet iktidarını yıkmaya yönelik bir devrim, birleşik bir devrim stratejisi gerekir. Birleşik bir devrim, ancak merkezi birleşik bir parti önderliğinde zafer kazanabilir.

Bölgesel ve ulusal farklılıklar, ulusal baskı nedeni ile, merkezi devlete karşı ulusal kurtuluş mücadelesinin, ülkede diğer devrimci mücadelelerden ayrı, onlarla organik bir bağı olmayan bir mücadele olarak ele alınması, sonuçta yalnızca merkezi devletin –ona karşı olan tüm devrimci akımlar bir potada erimediği için- ömrünün uzamasına yarar. Merkezi birleşik devlete karşı ulusal devrim potansiyeli ile tüm diğer devrimci potansiyeli bir potada eritmenin biricik yolu ise merkezi birleşik bir komünist partisidir.

Emperyalizm şartlarında burjuvazinin önderliğinde ancak emperyalizmle uzlaşma, anlaşma temelinde kurulması mümkün olan "Birleşik Kürdistan'ın" demokratik ve bağımsız olması mümkün değildir. O hâlde Kürdistan'ın birleştirilmesi sorunu, komünistler açısından Kürdistan'ın parçalanmış olduğu işgalci, sömürgeci devletlerde iktidarı işçi sınıfı önderliğinde devrimlerle yıkma sorunu ve Kürt ulusunun kendi yazgısını özgürce belirleyeceği şartları yaratma sorunudur.

Birlik sorunu, tek tek devletlerde devrim sorununa bağlı olarak ele alınmak zorundadır. Birlik meselesinin komünistlerin temel program maddelerinden biri olmaması, birlik sorununun olmadığı, bunun "tarihin akışı dışında kalmış bir sorun olduğu", "objektif temeli olmadığı" vb. vb. anlamına gelmez. "Birleşik Kürdistan" talebi, emperyalizmin Kürdistan'ı bölmüş olması olgusuna karşı demokratik bir öze de sahip olan, objektif temeli olan, haklı olan bir taleptir. Komünistler açısından bu talebin bugün temel program maddelerinden biri olmaması, onun demokratik bir özü olmadığı vb. anlamına gelmiyor. Yalnızca böyle bir talebi de gerçekleştirmek için ön şartların yaratılmasının gerektiğini ve bugün esas meselenin bu olduğunu söylüyoruz.

Ya sosyalizm ya barbarlık içinde çöküş!

Şimdi 8 milyara varan dünya nüfusunun 1 milyara yakını açlık sınırında veya altında yaşamaya çalışıyor.

Hiçbir zaman olmadığı büyüklükte bir servet birikimi, bir ürün zenginliği var dünyada. Dünya nüfusunun tümünü ve daha fazlasına rahat bir yaşam sağlamaya yeter bir zenginlik bu.

Ama her yıl milyonlarca çocuk açlıktan ölüyor!

Her yıl yayınlanan Oxfam raporu bunun nasılını ortaya koyuyor. Oxfam'a göre; 2020'den bu yana en zengin beş kişinin serveti yüzde 114 arttı. 148 büyük şirket, 3 yıllık ortalamaya göre yüzde 52 artışla 1,8 trilyon dolar kâr elde etti. Beş milyar insan daha da fakirleşirken, dünyanın en zengin beş adamı, 2020'den bu yana servetlerini 405 milyar dolardan 869 milyar dolara çıkardı.

Öyle bir dünya ki yaşadığımız, şu an 30'dan fazla savaş yürüyor. Ve dünyayı yeniden paylaşma hazırlıkları içinde bir yıl içinde askeri harcamalar için kullanılan para 2,24 trilyon dolar!

Öyle bir dünya ki, yaşadığımız, egemenler tarafından adım adım barbarlığın üst boyutlarının yaşanacağı bir genel savaşa sürükleniyor.

Öyle bir dünya ki 80 milyon insan savaştan, açlıktan, hastalıktan, iklim felaketinin sonuçlarından çıplak canını kurtarmak için göç yollarında.

Öyle bir dünya ki, kadın cinsi ikinci sınıf insan muamelesi görüyor.

Öyle bir dünya ki, ırkçılık almış başını yürümüş... Faşizm dünyanın büyük bölümünde iktidarda...

Öyle bir dünya ki, doğal dengesi bozulmuş, her geçen gün yaşamın doğal kaynakları yok ediliyor.

Öyle bir dünya ki, nereye baksan barbarlık ve barbarlık içinde yok oluşa doğru ilerliyor.

Bu gidişin nedeni egemen olan üretim ve yaşam tarzı! Kapitalizm! Kapitalist emperyalist sistem!

Çare: Kapitalist sistemin yıkılmasında. Çare proletarya önderliğinde devrimlerde. Çare sosyalizmde! Çare yapması zor olan basitte. Çare komünizmde!

Ocak 2025 ◄

Ne istiyoruz?
Ne için mücadele yürütüyoruz?

Uğrunda mücadele ettiğimiz yeni dünya, işçilerin, emekçilerin yönettiği bir dünyadır. Bu dünya sömürücü sınıfların ortadan kaldırıldığı bir dünyadır. Bu yeni dünyada, insanın insanı sömürmesi ortadan kaldırılacaktır. Yeni dünya, gerçek demokrasinin, insan haklarına saygının lafta kalmayıp, uygulandığı bir dünya olacaktır. Bütün dünyada olduğu gibi ülkelerimizde de emperyalizmin, faşizmin, ırkçılığın, barbarlığın bir tek alternatifi vardır: **SOSYALİZM!** Onu kazanmak için tek yol vardır: Bolşevik mücadele. Gerçek alternatif, gerçek çözüm, işçi sınıfı ve köylülüğün, emekçilerin kendi iktidarındadır. Ve bu iktidara KK/T somutunda ancak demokratik halk devrimi üzerinden varılır ve mutlaka varılacaktır.

Türkiye emperyalizme bağımlı, kapitalizmin orta düzeyde geliştiği kapitalist bir ülkedir.

Kuzey Kürdistan/Türkiye devrimi Proleter Dünya Devriminin kopmaz bir parçasıdır.

Ülkelerimizde bugüne kadar demokratik devrim tamamlanmamış, demokratik devrimin bir dizi temel görevi çözülmemiştir. T.C.'nin kurulmasına önderlik eden Mustafa Kemal önderliğindeki ulusal hareket, gelişmesi içinde demokratik devrim görevlerine karşı yönelen, Türk ve Müslüman burjuvazi ve toprak ağalarının bir hareketidir. Türkiye'de burjuva demokrasisi gerçek anlamda hiçbir zaman uygulanmamıştır. T.C. kurulduğundan bu yana parlamenter maskeli faşist bir karaktere sahip olagelmiştir. Belirli dönemlerde demokratik halklardan kısmi yararlanma imkânlarının varlığı, bu gerçeği ortadan kaldırmaz.

Ülkelerimizde devrim aşaması, demokratik, anti-emperyalist bir halk devrimi aşamasıdır. Bu devrim, işçi-köylü ittifakı temelinde komünist partisinin önderliği altında gerçekleştirilecektir. Demokratik Halk Devrimi, ilk aşamada emperyalizmin egemenliğine son verecek, ulusal sorunu çözecek, feodalizmin kalıntılarını ortadan kaldıracak ve işçi-köylü diktatörlüğünü kuracaktır. Demokratik Halk Devrimi, sosyalist devrime varmanın bir ön aşamasıdır.

Devrimin başarıya ulaşması için Bolşevik bir önderlik olmazsa olmaz ön şarttır! Bunun için de Bolşevik Partilerin inşa edilmesi, yaratılması esas görevdir.

••••

Bugün dünyada herkese yetecek kadar üretim yapılıyor, herkese yetecek kadar zenginlik var. Tek fazlalık sömürücü sınıflar. Onlar da bu konumlarından kendi istekleriyle vazgeçmiyor. Sömürücü sınıfların devrimlerle yıkılması gerekir. Bu, hayal değil. Yeter ki, işçiler, emekçiler Bolşevik bir devrimle emperyalizmin ve uşaklarının iktidarını yerle bir edip kendi iktidarlarını kursunlar. Zincirlerimizden başka kaybedeceğimiz hiçbir şey yoktur, ama kazanacağımız yeni bir dünya vardır. Bu yüzden yeni bir dünyanın yaratılması için tek çözüm **DEVRİMDİR.**

Yeni dünyaya varmanın tek yolu: Devrim!

Bizim yeni dünyamızda gerçek demokrasi uygulanacaktır. Burjuvazinin en "ileri" demokrasisi bile, şoven milliyetçidir, ırkçıdır, yabancı düşmanıdır, işçi ve emekçilerin sömürülmesi üzerine kurulu sistemin savunusudur, dışa karşı yayılmacı ve saldırgandır. Bu demokrasi, zenginleri daha zengin, yoksulları daha yoksul etmenin aracıdır. Bu demokrasi erkek egemenliğini sürdürmenin aracıdır. Bir sömürü nesnesi olarak gördüğü doğanın düşmanıdır. Burjuvazinin demokrasisinde, insan hakları, hukukun üstünlüğü vb. "evrensel değerler", yalnızca

siyasi olarak uygun ve gerekli görülen hâllerde savunulur. Bunların demokrasisi, ekonomik olarak güçlü olanların, kendilerine bağımlı olanları hizaya çekmek için kullanılan birer araçtır aslında. Hâkim sınıfların sözünü ettiği demokrasi de gerçekte işçiler, köylüler, tüm emekçiler üzerinde sermaye sahibi sınıfların, burjuvazinin diktatörlüğüdür. Bu diktatörlük, en gelişmiş biçimiyle parlamenter demokrasinin tüm kurumlarının işlediği haliyle, emperyalist ülkelerdeki burjuva demokrasisidir. Bu en gelişmiş biçimi bile, içinde açık terörü, faşist tedbirleri barındırır, gericidir.

İşçiler, köylüler, emekçiler açısından burjuvazinin diktatörlüğünün bu "demokratik" biçimi, ancak burjuva diktatörlüğünün açık terörcü biçimi olan faşizmle karşılaştırma içinde, kötülerin içinde daha az kötü olandır. Ve fakat işçilerin ve köylülerin uğrunda mücadele etmesi gereken demokrasi, bu demokrasi değildir. İşçiler, köylüler, emekçiler açısından uğrunda mücadele edilmesi gereken demokrasi, sömürüye izin vermeyen, sömürücülere karşı diktatörlük uygulayan, işçilerin-emekçilerin demokrasisi, halkın demokrasisi, sosyalizmdir.

Bu yüzden, sermaye sahibi sınıfların ve onların siyasi temsilcilerinin yürüttüğü sahte demokrasi mücadelesinde görev, onların birinin yanında, diğerine karşı tavır takınmak değil, her birinin sahtekârlığını ortaya koymak ve kendi demokrasi mücadelemizin, devrim mücadelemizin bayrağını yükseltmektir. İşçiler için, emekçiler için gerçek demokrasinin ön şartı, işçilerin emekçilerin kendi iktidarıdır. Bu olmaksızın gerçek demokrasi olmaz. İşçilerin, emekçilerin demokrasisi, işçiler ve emekçiler için en geniş örgütlenme, görüşlerini savunma özgürlüğü, en geniş demokrasidir. Gerçek demokrasi ancak sosyalizmle mümkündür. Gerçek demokrasinin yaratılmasının tek yolu DEVRİMDİR.

Bizim yeni dünyamızda eğitim parasız ve laik olacaktır. Çözüm, gerçekten demokratik içerikli eğitimdedir. Kendi kafasıyla düşünmeyi bilen, doğru ve yanlışı bilimsel temelde birbirinden ayırmayı beceren; ırkçılığa, milliyetçiliğin her türüne karşı olan; insanlar arasında, eşitliği, sevgiyi, kardeşliği savunan insanları yetiştirmek eğitimin amacı olacaktır. Fakat ancak siyasi iktidarın kendisinin demokratik olduğu bir ülkede böyle bir eğitim mümkündür. Böyle bir eğitim, ancak sömürü sisteminin sürmesinden hiçbir çıkarı olmayan sınıfın, işçi sınıfının önderliğinde gerçekleştirilecek devrim sonucu kurulacak iktidar şartlarında mümkündür. Yükseköğrenim tamamen özerk olacaktır.

Bizim yeni dünyamızda zorunlu devlet dili olmayacaktır. Her milliyet, kendi dilinde konuşma ve eğitim yapma hakkına sahip olacaktır. Hiçbir dilin başka bir dil üzerinde egemenlik kurmasına izin verilmeyecektir. Ülkelerimizde eğitimin demokratikleştirilmesi gerçekte devrim sorunudur. Bu yüzden, demokratik bir eğitim için de çözüm DEVRİMDE diyoruz.

Bizim yeni dünyamızda kadın erkek eşitliği sağlanacaktır. Kadınlar üzerinde uygulanan sınıfsal, ulusal ve cinsiyetçi baskılara son verilecektir. Kadınlar toplumsal yaşamın her alanında eşit hak ve yükümlülükler temelinde yerini alacaktır. Kadınların ucuz işgücü olarak kullanılmasına, ücretsiz ev işçisi ve çocuk bakıcısı olmalarına son verilecektir. Ev işleri toplumsallaştırılacak, çamaşırhane ve aş evleri kurulacaktır. Bizim yeni dünyamızda erkek egemenliğine yer yoktur. Erkek egemenliğinin her türden kalıntılarına karşı bilinçli bir mücadele yürütülecektir. Kadınların tüm meslek alanlarında temsil edilmesi sağlanacaktır. Kadınların sadece ekonomik bağımsızlıklarına ulaşmaları ile yetinilmeyecektir. Kadınların toplumsal üretim içindeki yerleri ve konumları da kökten değiştirilecektir. Bu yüzden de kadının gerçek kurtuluşu DEVRİMİ gerektirir.

Bizim yeni dünyamızda hiç kimse cinsel kimliği, tercihleri nedeniyle dışlanmayacaktır. LGBTİ+'lar üzerindeki baskılar kaldırılacak, toplumsal yaşamda eşit bir şekilde var olabilmeleri güvence altına alınacaktır.

Bizim yeni dünyamızda zoraki birlik ortadan kaldırılacak ve ulusal baskıya son verilecektir. Tüm uluslar ve milliyetler arasında tam hak eşitliği sağlanacaktır. Ayrılmak isteyen uluslara ayrılma hakkı tanınacaktır. Ezilen, sömürgeleştirilen ulusların kendi kaderini tayin edebilmesi için özgür şartlar yaratılacaktır. Özgür şartlar ancak işçi sınıfı önderliğinde devrim ile yaratılacaktır. Devrim ile sermayenin iktidarı yıkılacak, yaratılan eşit ve özgür şartlarda uluslar kendi kaderini bizzat kendileri tayin edecektir. İsteyen uluslar ayrılıp, kendi bağımsız devletini kurabileceği gibi, bütünün çerçevesinde kalarak federasyon temelinde özgür birliğin parçası olarak yaşamaya da karar verebilir. Zoraki birlik, ulusal baskı, sermayenin egemenliği sürdüğü sürece gerçek barış gelmeyecektir. Barış, özgürlük devrimle gelecektir. "Bütün uluslar için tam hak eşitliği, ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı, bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halklarının birleşmesi" ulusal sorunda uğrunda mücadele edeceğimiz şiarlardır. Halkların kardeşliği için tek yol devrimdir.

Bizim yeni dünyamızda çevre ve doğanın korunmasına özel bir önem verilecektir. Doğa ile uyum içerisinde yaşamak temel politikamız olacaktır. Sömürüsüz, sınıfsız özgür topluma yaşanabilir bir çevre bırakmak için bugünden çevrenin yeşil rengini karartmaksızın, onun yeşilliğini, canlılığını koruyarak ileriye doğru atılmamız gerekmektedir. Çevreyi korumak yaşamı korumaktır! Yaşamı korumak için, yaşamın düşmanlarına karşı mücadele etmek görevimizdir. Bizim yeni dünyamızda, doğaya ve büyük insanlığa zararlı enerjilere yer yoktur. Doğaya zarar vermeyen yenilenebilir doğal enerjiler yaşama geçirilecektir. Bunlar, güneş, rüzgâr, deniz dalgalarındaki dinamik enerji, yeraltındaki jeotermal enerji ve akarsular üzerinde kurulan barajlar sayesinde elde edilen enerjilerdir. Yaşanabilir bir dünya ve doğanın korunması için de DEVRİM gereklidir.

Kısaca özetlediğimiz bu yeni dünya için mücadele etmeye değer!

Ocak 2025 ◄

ORTADOĞU'DA GELİŞMELER VE DEVRİMCİ TUTUM

Aralık 2024 ve Ocak ayı içerisinde Ortadoğu'da önemli gelişmeler yaşandı. Bu gelişmeleri kısaca şöyle özetleyebiliriz.

Suriye

27 Kasım'da Heyet Tahrir eş-Şam (HTŞ) liderliğindeki cihatçı grupların ve Türk devletinin vekil gücü Suriye Milli Ordusu'na (SMO) bağlı grupların Esad rejim güçlerine karşı başlattığı harekât 8 Aralık'ta Baasçı faşist Esad rejiminin yıkılması ile sonuçlandı.

Rejimin bu kadar kısa süre içinde, ciddi bir direnişle karşılaşmadan yıkılmasının birçok nedeni var. Bu nedenlerin en başında geleni kuşkusuz bu rejimin halkın çoğunluğunun desteğine sahip olmaması, halkının çoğunluğuna karşı Rusya ve İran'ın vekil güçlerinin yoğun desteği ile ayakta kalmış olmasıdır. Bu faşist rejimin yıkılmış olması Suriye'de yaşayan tüm milliyetlerden, dinlerden, mezheplerden halklar için olumlu bir gelişmenin yolunu açabilir. Bu ihtimalin gerçekleşmesi antiemperyalist, devrimci bir önderlik gerektirir. Ne yazık ki görünürde bu yok.

Esad yönetiminin devrilmesinde başrolü oynayan, şimdi daha önce İdlid'de kurduğu hükümeti Suriye geçici hükümeti ilan eden HTŞ'nin, kökeni, geçmişi bilindiğinde, bu cihatçı grubun sözcülerinin şimdi "ılımlı İslamcı" görünümlerinin ne kadar gerçek, ne kadar takiye olduğu belli değil. Bunun yanında Esad rejiminin yıkılması alanda güçlerini arttırmak için fırsat kollayan batılı emperyalistlere, Golan Tepelerini işgal eden ve bu işgali genişletmeye başlayan siyonist İsrail'e, Suriye topraklarının küçümsenmeyecek bir bölümünü sömürgeci işgal altında tutan ve alanını genişletmek isteyen Türkiye'ye yeni fırsatlar/imkânlar sunuyor.

HTŞ "ılımlı", "değişim" mesajları verirken, HTŞ ile temas/görüşme için Batılı emperyalistler sıraya girmiş durumda. Şam'a heyet üzerine heyet gidiyor! Erdoğan Suriye'de "yeni rejimini inşasında" T.C.'nin doğrudan yer alacağını ilan ediyor.

Yıkılan Esad rejiminin temel dış dayanakları olan iki güç, Rusya ve İran uluslararası gelişmeler ve içteki kendi zorlukları sonucu isyancılar karşısında rejimi koruma siyasetlerini bıraktılar. Rejimin çöküşü bu iki güç için en azından kısa vadede Suriye'deki güçlerini kaybetme, yeni kurulacak rejim konusundaki pazarlıklarda belirleyici söz sahibi olmaktan uzaklaşma anlamına geliyor.

Emperyalistler için söz konusu olan kendi çıkarlarıdır. Çıkarlar neyi gerektiriyorsa o yapılır. Onlar için rejimin/örgütün niteliği, amacı vb. hiç de önemli değildir. Yıkılmış Suriye'nin inşası, Esad döneminde etkileri sınırla olan batılı emperyalist güçlere yeni fırsatlar sunuyor.

Suriye pastasından pay kapmak için dalaşıyorlar. Çıkarlar söz konusu olduğunda dünün teröristleri, bugünün "değişmiş" pazarlık ortakları olabiliyor. Şimdi Suriye'de olan budur.

Yeni Suriye'nin geleceğinin nasıl şekilleneceği konusunda tartışmalar yürüyor, gerek Türk devletinin ve gerekse bölgede bulunan ülkelerle emperyalist güçlerin sürece müdahale çabaları, bu yönde yürüyen trafiği sürüyor.

Rojava

Türk devleti Suriye'deki gelişmelerden doğan fırsatı, Kuzey ve Doğu Suriye'de (Rojava) Özerk Yönetimi tamamen ortadan kaldırmak için kullanıyor.

Türk devleti Fırat Kalkanı 2016, Zeytin Dalı 2018, Barış Pınarı 2019 adını verdiği askeri işgal harekâtları ile Kuzey Suriye'nin bir bölümünü işgal etmişti.

Suriye'de iç savaşın başlaması ertesinde Rojava'da doğan iktidar boşluğundan, PYD (Demokratik Birlik Partisi) önderliğindeki Kürt ulusal hareketi yararlanarak, burada kendi önderliğinde, bölgede yaşayan diğer etnik grupları dışlatamayan özerk-demokratik bir yönetim kurdu.

Bu yönetim IŞİD'in saldırısına karşı yiğitçe direndi. IŞİD'e karşı mücadelede binlerce insan yaşamını yitirdi. IŞİD'e karşı mücadele içinde, başta ABD olmak üzere Batılı emperyalist güçler PYD ve onun silahlı örgütü Halk Savunma Birlikleri'ne (YPG) destek verdiler. PYD/YPG –daha sonra onların önderliğinde hareket eden SDG (Suriye Demokratik Güçleri)– Suriye'deki savaşta ABD'nin ve Batılı emperyalistlerin alandaki müttefiki hâline geldi. Süreç içinde Güney Kürdistan'dakine benzer bir yapı ortaya çıktı. Batı Kürdistan'da ABD ve Batılı emperyalistlerin desteğinde adı konmamış bir devlet yapısı oluşturuldu.

Bu devletin kuruluşu nasıl olursa olsun, önderliği nasıl olursa olsun, Türk devleti bu oluşumdan oldukça rahatsızdır. Yanı başında, "terör koridoru" olarak gördüğü, savaştığı PKK çizgisinde özerk bölge, Kürt devleti istemiyor.

Ne Türkiye, ne de HTŞ yeni Suriye'de Kürtlerin geniş bölgesel özerklik haklarına sahip olduğu bir federal yapı istemiyor.

Bu yüzden Rojava'da Kürtlerin elde ettiği demokratik kazanımlar tehlikededir.

Türk devletinin desteklediği, eğittiği, silahlandırdığı SMO özerk yönetim alanlarına saldırıyor. Tel Rıfat, Menbiç kent merkezi ele geçirildi. Tişrin barajı ve Karakozak Köprüsü çevresinde SDG ile SMO arasında çatışmalar devam ediyor. TSK topçu atışları, SİHA ve savaş uçakları ile bölgeyi bombalıyor.

ABD, şimdilik kendi çıkarları gereği bütünüyle terk etmediği "müttefiki" SDG ile T.C. ve onun vekil gücü SMO arasında çatışmaların sona erdirilmesi için arabuluculuk yapıyor.

AKP/MHP iktidarı ABD ile görüşmeler/pazarlık yapmasının yanı sıra Rojava'da YPG/SDG'ye silah bırakmasını dayatıyor.

Baskılar, hazırlıklar, askerî harekât tehdidi karşısında SDG Genel Komutanı Mazlum Abdi de yer yer geri adımlar içeren önerilerde bulunuyor.

Abdi yaptığı açıklamalarda Kobani'nin silahlardan arındırılmasını önerdi. PKK kadroları dahil yabancı savaşçıların Suriye'den çıkabileceğini, sınır kapılarını Şam'daki hükümete bırakabileceklerini söyledi.

Suriye'nin birliği ve bütünlüğünden yana olduklarını, federalizm peşinde koşmadıklarını, SDG'nin müzakereye dayalı uzlaşmayla Suriye ordusunun bir parçası olabileceğini söyledi. Buna zemin olacak talepleri de şöyle sıraladı: Suriye›nin demokratik çoğulculuk ilkeleri temelinde adem-i merkeziyetçi bir sistem, merkezden yerel meclislere yetki devri, Kürtler ve diğer azınlıkların haklarını garanti altına alan bir anayasa.

Mazlum Abdi'nin bu önerilerine Türk devleti sıcak bakmıyor.

Türk devleti SDG'ye Suriyeli olmayanların, YPG yönetim kademesinin Suriye'yi terk etmesini, Suriyeli olanların silah bırakmasını dayatıyor.

Diğer yandan 30 Aralık'ta Şam'da SDG temsilcileri ile Heyet Tahrir Şam lideri Muhammed el Colani'nin görüştükleri bilgisi medyaya yansıdı. Görüşmede nelerin konuşulduğu üzerine bilgi verilmezken, sadece SDG kontrolündeki tüm bölgelerde yeni Suriye bayrağının göndere çekileceği bilgisi paylaşıldı.

Ayrıca SDG ile HTŞ arasında doğrudan ve sürekli temas olduğu belirtiliyor.

Kürdistan'da gelişmeler Kürtlerin ulusal birliğini dayatıyor.

SDG Genel Komutanı Mazlum Abdi Erbil'de Mesut Barzani ile görüştü. Görüşmeden sonra her iki tarafta olumlu açıklamalar yaptı.

Rojava'da özerk yönetimin korunması, kazanılmış hakların yitirilmemesi, Kürdistan parçalarında Kürtlerin statü kazanması için Kürtlerin ulusal birliğinin sağlanması acil ihtiyaçtır.

Zira Kürtlerin ulusal birliği sağlanmadan, burjuva anlamda da bir "kurtuluş" mümkün değildir. Bu yüzden değişik Kürt örgütlerinin aralarındaki çelişmeleri barış içinde çözmeleri, birbirleriyle dayanışmaları, güç birliği olağanüstü önemdedir. Biz bu bağlamda değişik Kürt örgütlerinin yaptığı birlik çağrılarını ve bu yöndeki girişimleri doğru buluyor ve destekliyoruz.

Kürt sorununda yeni süreç

1 Ekim 2024'te mecliste MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli DEM Parti sıralarına giderek DEM partililerle tokalaşması, ardından 22 Ekim'de MHP'nin grup toplantısında yaptığı Abdullah Öcalan'a yönelik *"buyursun, terörün bittiğini, örgütün tasfiye edildiğini tek taraflı ilan etsin", "Tecridi kaldırılırsa gelsin, TBMM'de DEM Grup Toplantısı'nda konuşsun. Terörün tamamen bittiğini ve örgütün lağvedildiğini haykırsın. Bu dirayeti gösterirse umut hakkının kullanımıyla ilgili yasal düzenlemenin yapılmasının önü de ardına kadar açılsın. Adres İmralı'dan DEM'e uzansın"* şeklindeki açıklamaları ile başlayan süreç 28 Aralık'ta yapılan İmralı ziyareti ile yeni bir aşamaya evrilmişti.

28 Aralık'ta yapılan İmralı ziyareti ve sonrasında yapılan açıklama, İmralı Heyeti'nin siyasi partiler ile görüşme turu ile süreç devam etti.

İmralı heyeti Abdullah Öcalan ile yapılan görüşmeye dair siyasi partilere bilgilendirme ziyaretlerinin ardından bir açıklama yaptı.

Mecliste (AKP, MHP, CHP, Gelecek Partisi, Saadet Partisi, DEVA, Yeniden Refah Partisi) siyasi partilere yapılan ziyaretlerin "samimi ve umut verici düzeyde" geçtiği belirtilen açıklamada, "Liderler ve heyetleri, ilkesel olarak barış sürecine desteklerini bildirmişlerdir" dendi.

İmralı Heyeti ve iktidar cenahından sürece dair olumlu açıklamalar yapılırken belirsizlikler ise varlığını koruyor.

Türk devleti Kürt ulusal kurtuluş hareketinin silahlı güçlerine teslimiyeti, silahları bırakmasını dayatıyor. Kapalı kapılar ardında adı konulmamış bir "Kürt sorununun çözümü" projesi hayata geçirilmeye çalışılıyor.

Bir yandan Bahçeli'nin açıklamaları ve İmralı ziyareti ile başlayan süreç devam ederken, diğer yandan içerde ve dışarıda Kürt ulusal hareketine ve onu destekleyen halka yönelik saldırılar da hız kesmeden devam ediyor. Parlamentoda ve yerel yönetimlerde Kürtlerin ulusal haklarını da savunan DEM de bu saldırılardan payına düşeni alıyor. Halkın oylarıyla seçilmiş DEM Partili belediyelere kayyum atanmaya, seçilmiş belediye başkanları görevden alınmaya devam ediliyor. Operasyonlar, tutuklamalar, baskılar hız kesmeden devam ediyor.

AKP/MHP faşist iktidarı yoğun bir biçimde faşizmi uygulamaya devam ediyor. Kullandıkları saldırgan dilde değişme emaresi yok. İktidar cenahından sürece dair Öcalan ile görüşmelere izin verilmesi dışında olumlu olarak tanımlanacak atılan bir adım yok.

Filistin

Siyonist İsrail devleti, 7 Ekim 2023'te, İzzeddin el-Kassam Tugaylarının İsrail'e yönelik gerçekleştirdiği "Aksa Tufanı" saldırısını fırsat bilerek Gazze'ye saldırdı.

Ortadoğu'da çözülmeyi bekleyen iki ulusal sorun var: Kürdistan ve Filistin

Gazze'yi yerle bir eden Siyonist İsrail devleti on binlerce Filistinliyi katletti, on binlercesini yaraladı, milyonlarca Filistinliyi yerinden yurdundan etti.

İsrail devletinin Gazze'de Filistin halkına karşı sürdürdüğü, 470 gün süren soykırım savaşı, savaşa karşı gelişen tepkiler, uzun süren pazarlıklar, görüşmeler, arabulucu ülkelerin çabaları sonucu şimdilik ateşkes anlaşması ile durdu. İsrail soykırım savaşına ara verdi. Şimdilik diyoruz, çünkü ateşkes anlaşması her an bozulabilir, İsrail bir bahane ile yeniden saldırıya geçebilir. Nitekim İsrail 19 Ocak saat 09.30'da yürürlüğe girmesi beklenen ateşkese uymadı. Hamas serbest bırakılacak 3 İsrailli rehinenin ismini bildirmediği gerekçesiyle Gazze'yi bombalamaya devam etti. Ateşkes ancak Hamas'ın serbest bırakılacak 3 rehinenin ismini bildirmesi sonucu saat 12.15'te yürürlüğe girdi.

İsrail devleti, savaşın hedefi olarak ilan ettiği Hamas'ın silahlı kolu İzzeddin el-Kassam Tugaylarını yok etme hedefine ulaşamadı. Siyonist işgale karşı verilen direnişi yok edemedi, edemez de!

Gazze'de, Batı Şeria'da, Filistin'de, işgal edilmiş her yerde; işgale karşı mücadele haklıdır, meşrudur!

Gazze'de ateşkes kalıcı ve koşulsuz olmalı, İsrail Gazze'den bütünüyle çekilmelidir!

Filistin'de gerçek çözüm ise Arap ve Yahudi halkının barış içinde birlikte yaşadığı demokratik, birleşik bir Filistin devletidir.

Filistin'de de gerçek çözümün yolu işçi sınıfı önderliğinde devrimden geçmektedir.

Ulusal sorunda gerçek çözüm

Ortadoğu'da çözülmeyi bekleyen iki ulusal sorun var. Kürdistan ve Filistin!

Ulusal sorun ezilen ulusun devletleşmesi, kendi devletini kurma sorunudur.

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, emperyalizmin, serbest rekabetçi kapitalizm döneminde kapitalizmin feodalizme karşı oynadığı ilerici rolün tersine, siyasi olarak gericileştiği göz önüne alındığında, ulusal sorunun gerçek çözümü, ancak bir bütün olarak emperyalizme karşı mücadele ederek elde edilebilir.

Zoraki birlik, ulusal baskı ve eşitsizliğin ortadan kaldırılmadığı koşullarda değişik ulus ve milliyetlerin barış içinde ve kardeşçe yaşamaları mümkün değildir.

Ulusal sorunun gerçek çözümü burjuvazinin önderliğinde ulus(al) devlette değil, işçi sınıfı ve emekçi yığınların demokratik iktidarında, işçi sınıfının sosyalist devletindedir.

Marksizm-Leninizm ulusal soruna, diğer bütün sorunlarda olduğu gibi proleter sınıf bakış açısı ile yaklaşır. Ulusal sorun gerçek anlamda ancak proleter devrimin zemini üzerinde çözülebilir. Proleter devrimi zemini dışındaki çözümler gerçek anlamda çözümler değildir.

20 Ocak 2025 ◄

Komünist Mücadele

KOMÜNİST BİR DÜNYA İÇİN SİYASİ GAZETE

GERÇEK BARIŞA, DEMOKRASİYE, ÖZGÜRLÜĞE, BAĞIMSIZLIĞA VARMANIN TEK YOLU: DEVRİM!

Tekoşîna Komunîst / Komünist Mücadele • Hejmar / Sayı 1 • Sibat / Şubat 2025 • Sahibi: Kutsal Yazar • Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Bektaş Kızılocak • Yönetim Yeri ve Adresi: Asmalımescit Mah. Terkos Çıkmazı Sokak, Terkos İşhanı, No 1/71 Beyoğlu-İstanbul • Tel: 0507 037 75 25 • E-posta: komunistmucadele@gmail.com • İnternet: ydicagri.org • Baskı: Mutlu Print Basım Ticaret Ltd. Şti., Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi, C Blok, No: 256, Topkapı-İstanbul, Tel: (0212) 577 72 08 • Yayın Türü: Yerel Süreli • ISSN: 3062-2115 • Fiyatı: Türkiye 20 TL, Türkiye Dışı: 5 Avro